

SZERKESZTŐI JEGYZET

'BÚCSÚBESZÉD'

Az általunk szerkesztett utolsó lapszámot nem szeretném hosszadalmas mérlegkészítéssel kezdeni. Röviden talán úgy foglalható össze a lap első három évének története (eredményei és kudarcai), hogy eredeti célkitűzéseink egy részét sikerült megvalósítani (publikációs lehetőség teremtése a filozófia szakos hallgatók számára; s az itt közölt írások talán valóban 'mintául' szolgálhattak a kötelező szeminárium dolgozatok megírásakor – ezzel is segítséget nyújtva a hallgatóságnak legalább formai, műfajbeli problémák megoldásában), másik részét, talán a fontosabbat (filozófiai műhely megteremtése, beszélgetések, viták rendszeres megszervezése részben a lapban megjelent írások kapcsán), csak kevésbé vagy egyáltalán nem. Talán mi nem voltunk elég 'ügyesek', talán a 'közegellenállás' volt erőnket messze meghaladó... Mi tettük, amit lehetett, amit tudtunk: csináltunk egy lapot, amely – némileg a szerkesztők szándékaitól függetlenül – egy idő után 'a saját életét kezdte élni'. Hogy milyen volt illetve milyen lett ez a lap, arról, mint óvatos és szerény szerkesztő, csak annyit mondhatok: sok tekintetben lehetett volna jobb is. Ez a jobbítás most már utódainkra vár, amihez is kívánunk nekik sok szerencsét; több ötletet és energiát mint amennyi nekünk volt. E rövid 'búcsúbeszéd' pedig nincs más hátra, mint hogy köszönetet mondjak mindazoknak, akik a lap létrejöttében, az egyes számok elkészítésében segítségünkre voltak.

E SZÁMUNKRÓL

Amint azt előző számunkban is jeleztük, a 6. szám szegedi és kolozsvári filozófia szakos hallgatók, ill. az általuk szerkesztett, hasonló célokat követő két diáklap, a Kellék és a Különbőség együttműködésének eredménye.

Így a Verus Amicus írása után következő blokkban rövid leírás olvasható a kolozsvári Babes-Bolyai Tudományegyetemen folyó filozófia szakos képzésről ill. a Diotima Kör tevékenységéről (ezen belül a Kellék céljairól és felépítéséről), majd interjú következik Kelemen Hunorral, a filozófia szak harmadéves hallgatójával, a Korunk című folyóirat szerkesztőjével, aki néhány héttig a JATE Filozófia Tanszékének vendége volt, a blokkot Demeter Attila dolgozata zárja.

A Kolozsvár és Szeged – tágabb értelemben a romániai és a magyarországi filozófiai, szellemi élet – közötti távolság képletes áthidalásának is tekinthető Pató Attila Liiceanufordítása, amelyet Schmidt Péter "Metafizikai beállítódás" című dolgozata követ. Számunk utolsó oldalain pedig a hagyományos folyóirat-szemlét közöljük.

(A szerkesztők nemcsak abban reménykednek, hogy a két lap ill. a két város filozófia szakos hallgatói közötti kapcsolat a továbbiakban is megmarad (sőt tovább bővül), de szeretnének ehhez ténylegesen hozzá is járulni. Ezért minden szegedi/ magyarországi olvasónknak, aki rajtunk keresztül szeretné felvenni a kapcsolatot kolozsvári barátainkkal, szívesen állunk rendelkezésére.)